

Nr 6.

Ankom till riksdagens kansli den 14 februari 1930 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om vissa ändringar i bestämmelserna rörande jakt å skogsfågel och ripa inom vissa delar av riket.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 282, av herr *Grapenson m. fl.* har hemställts, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i gällande jaktstadga av den 25 november 1927, att fridlysningstiden för skogsfågel och ripa inom Karesuando socken av Norrbottens län och andra därmed jämförliga delar av landet, i den omfattning Kungl. Maj:t finner det lämpligt, fastställes till tiden från och med den 22 mars till en senare från den 21 augusti framflyttad tid samt att vid fångst av sagda fåglar å nu ifrågavarande trakter snara måtte få användas.

Beträffande de skäl, som åberopas till stöd härför, hänvisas till motionen.

Före år 1913 tillämpades samma jakttider för skogsfågel, ripa och hare nämligen 21 augusti—15 mars i de båda nordligaste länen samt, med visst undantag, 16 augusti—14 februari i övriga delar av riket. Genom jaktstadgan den 8 november 1912 inträdde dock härutinnan ändrade förhållanden, i det att exempelvis i de fyra nordligaste länen jakttiden för ripa fastställdes till 21 augusti—28 februari och för skogsfågel till 21 augusti—31 december. Med hänsyn till önskvärdheten av överensstämmelse mellan jakttiden för skogsfågel och ripa infördes genom jaktstadgan den 25 november 1927 gemensamma jakttider för dylikt vilt. Sålunda är jakt i nu ifrågavarande avseende tillåten i Norrbottens och Västerbottens län ovan odlingsgränsen, i Jämtlands län ovan skyddsskogsgrensens samt i Särna och Idre socknar i Kopparbergs län under tiden 21 augusti—28 februari och i övriga delar av Norrbottens, Västerbottens och Jämtlands län samt i Västernorrlands län under tiden 1 september—31 december. Ripjakten i Karesuando socken, som i sin helhet är belägen ovan odlingsgränsen, börjar alltså den 21 augusti och slutar den 28 februari. Att jakttidens början ovan odlings- och skyddsskogsgrensarna fastställdes till den 21 augusti motiverades med att en framflyttning av ripjakten till den 1 september i hög grad skulle försvåra om icke rent av omöjliggöra ripjakten med stående

Historik.

hund, enär i början av september snöfall och hårt väder ofta inträffade i fjälltrakterna. Likaledes framhölls såsom skäl för fastställande därstädes av jakttidens slut till 28 februari, att en inskränkning av vinterjakten till årsskiftet alltför mycket skulle minska möjligheten för befolkningen i fjälltrakterna att draga nytta av ripstammen, så mycket mera som fjällbornas ripjakt på allvar toge sin början först fram i januari och februari. Vidkommande ripjakten erinrade särskilt tillkallade sakkunniga, vilka den 15 maj 1922 avgåvo det betänkande, som låg till grund för nu gällande lagstiftning, att denna jakt utgjorde en särdeles viktig inkomstkälla för befolkningen i stora delar av Norrlands fjälltrakter, vare sig den utövades av befolkningen själv eller utarrenderades till sportjägare (sid. 150).

I detta sammanhang kan jämväl omnämnas, att ovanberörda sakkunniga icke ansågo sig böra förorda en av befolkningen inom fjälltrakterna i Vilhelmina och Tärna socknar gjord framställning, att, med hänsyn till i Norge gällande bestämmelser, ripjakten i dessa trakter måtte utsträckas till den 15 mars.

*Motion vid
1929 års riksdag.*

Såsom motionärerna erinrat väcktes av dem vid 1929 års riksdag en motion, vari hemställdes, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i gällande jaktstadga av den 25 november 1927, att fridlysningstiden för ripa inom Karesuando socken av Norrbottens län måtte fastställas till tiden från och med den 22 mars till och med den 21 september.

Såsom skäl för ifrågavarande utsträckning av jakttiden anförde motionärerna, bland annat, att, då enligt finsk lag fridlysningstiden för ripa inträdde först den 22 mars, den svenska lagen obehörigt gynnade finnarna i deras ripfångst. I över motionen avgivet utlåtande framhöll domänstyrelsen, att föreskrift, att fridlysningstiden för ripa inom Karesuando socken skulle inträda först den 22 mars, med lika och starkare skäl kunde sägas gynna Karesuando sockenmän i jämförelse med sockenmännen inom exempelvis Jukkasjärvi. Länsstyrelsen i Norrbottens län anförde i yttrande i ärendet, att en utsträckning av jakttiden å ripa icke skulle bli till nämnvärt gagn för befolkningen, med mindre att antingen rätt medgäves att vid jakten använda snara eller fridlysningstiden för hare och skogsfågel ändrades. Jordbruksutskottet ansåg sig icke kunna förorda införandet av dylika ändrade jaktbestämmelser utan att utredning föreläge utvisande lämpligheten av sådana åtgärders vidtagande. Utskottet förklarade sig vidare hålla före, att en ändring av ripjaktstiden i varje fall knappast kunde ifrågasättas beträffande enbart Karesuando socken, då säkerligen likartade förhållanden funnes å andra orter, varifrån alltså med lika berättigande krav på samma åtgärd skulle kunna göras gällande.

I enlighet med av utskottet gjord hemställan föranledde motionen icke någon riksdagens åtgärd.

Såsom närmare framgår av den nu förevarande motionens motivering har den samma egentliga syfte som förenämnda, vid 1929 års riksdag väckta motion, nämligen att inom Karesuando socken, genom en förskjutning av jakttiden, å ena sidan inskränka den, huvudsakligen av s. k. sportjägare, under hösten bedrivna ripjakten för stående hund samt å andra sidan utvidga den av den bofasta befolkningen under eftervintern, i allmänhet med snara, idkade ripfångsten. Med hänsyn tydligen till i sammanhang med behandlingen av förra årets motion uttalade betänkligheter mot att genomföra en dylik särslagstiftning för allenast en socken har framställningen — dock utan att någon ytterligare utredning framlägges — nu utvidgats att gälla även andra med Karesuando jämförliga delar av landet i den omfattning Kungl. Maj:t finner lämpligt. Vidare gäller framställningen nu även skogsfågel och innefattar jämväl en anhållan om att vid fångst av ripor och skogsfågel i »ifrågavarande trakter» snara måtte få användas, varmed väl torde avses, att jakt med snara skulle få äga rum *jämväl* under den tid, då den eljest på grund av harens fridlysning icke skulle vara tillåten.

I anslutning till den ståndpunkt utskottet förlidet år intog till ifrågavarande spørsmål, får utskottet framhålla, att utredning fortfarande saknas om lämpligheten av dylikt utsträckt medgivande till jakt med snara även som till ändrad fridlysningstid för skogsfågel. Icke heller nu anser sig utskottet därför kunna förorda sådana ändrade jaktbestämmelser, och redan av denna anledning kan utskottet ej tillstyrka förevarande motion. Utskottet vill emellertid även framhålla, att jämväl i vad angår förhållandena beträffande ripjakten i Karesuando socken erforderlig utredning fortfarande icke föreligger. Med hänsyn härtill anser sig utskottet böra uttala, att ifrågavarande angelägenhet lämpligen torde behandlas i den ordningen, att den efter fullständig lokal utredning i första hand bringas under Kungl. Maj:ts prövning.

Utskottet anser sig på nu anförda skäl icke kunna tillstyrka avlåtande av skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om sådan ändring i gällande jaktstadga, som i motionen åsyftas.

Utskottet hemställer därför,

att motionen II: 282 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 14 februari 1930.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Elof B. Andersson, Gabrielsson, Carl E. Eriksson, von Stockenström, Dalberg, Kropp* och *Henriksson* samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Uppmälby, *Hedlund* i Häste, *Andersson* i Grimbo, *Månsson* i Erlandsro, *Björk* i Tryde, *Gustafson* i Vimmerby, *Lindgren* och *Andersson* i Löbbo.
